

VLACHOVO BŘEZÍ

BOHOSLUŽBY – KOSTEL ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

mše svatá

NEDĚLE	8:00	se svátost. požehnáním poslední neděle
		7:45 korunka k Božímu Milosrdenství
		17:00 – 18:00 adorace v kostele či v kapli
		18:00 – společenství ve Fontáně, modlitba, rozjímání nad Písmem
Pondělí	12:15	13:00 sv. růženec
Úterý	18:00	17:30 sv. růženec
Středa	9:00	8:30 sv. růženec
Čtvrtek	—	19:00 růženec Otce Pia na faře
Pátek		15:00 Hodina Božího milosrdenství v kapli
	18:00	17:30 sv. růženec
		po mši sv. modlitby před křížem a modlitby za uzdravení duše i těla
Sobota	9.00	mše svatá spojená s Večeřadlem

Ustavičná adorace: v kapli na faře každý den 24 hod

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Úterý, pátek 17:30 – 17:50, pondělí, středa po mši sv. a kdykoli na požádání

ÚŘEDNÍ HODINY: Pondělí 18:00 – 19:00 (potvrzení a výpisy z matrik)

PŘEDSLAVICE

BOHOSLUŽBY – KOSTEL SV. VÁCLAVA

NEDĚLE 10:30 (1x za 14 dní, střídá se farností Dub)

Příležitost ke svátosti smíření po mši svaté

Adorace: neděle, která je v daném měsíci poslední a je zde mše svatá

DUB

BOHOSLUŽBY – KOSTEL ROZESLÁNÍ DVANÁCTI APOŠTOLŮ

NEDĚLE 10.30 (1x za 14 dní, střídá se s farností Předslavice)

Adorace: neděle, která je v daném měsíci poslední a je zde mše svatá

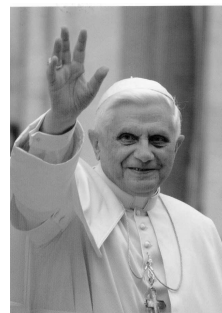
SPRÁVCE FARNOSTÍ: P. Jiří Kalaš,

Náměstí Svobody 58, 384 22 Vlachovo Březí tel.+záznamník: 388 320 245

www.farnost-vlachovo-brezi.cz

náklady na tisk časopisu cca 5,-Kč

e-mail: misericordia@email.cz

BŘEZEN 2011

FIAT

***Farní list
Vlachovo Březí
Předslavice, Dub***

PŮST

Postit se, zapírat se a přitom stagnovat.

Izolovat se, být pochmurný, zatrpklý a mít oči zavřeny pro druhého – to není půst.

Postit se je

-zdvihnout mysl, narovnat shrbenou páteř, protřít zrak, podat ruku těm vedle nás.

-Vzdát se sebe, aby druhým s námi bylo lépe.

-Osekat hrany, aby nitro nabylo nové podoby.

-Přijmout sebezápor ve prospěch Boha i lidí.

-Opustit to, na čem srdce lpí.

-Být otevřenější, přístupnější, obětovat a dát ze sebe.

-Vrhnout správný pohled na hřích, který rozkládá společenství s Bohem suverénností člověka...

Bůh zaklepe na dveře každého – otevřít však musí každý sám.

Nejen otevřít zrak, ale i nitro – uvědomit si, že bližní není ten, kdo je sympatický; je to každý, s kým přicházím do styku. Bude-li ochota pomoci, vše se změní.

Gram dobrého příkladu váží víc než metrů dobrých slov!

Proto začnu teď, a když zakopnu, zkusím to zítra, pozítří...

Pane, Ty mi pomůžeš.

(Fermentum 3)

Jsem

Na jednom obnoveném kříži u Volyně v jižních Čechách je místo obvyklého nápisu “Pochválen buď Ježíš Kristus” jedno jediné slovo.

“Jsem.”

To jediné slovo vyvolává otázky, nutí k zamyšlení i dává odpověď.

Někoho z projíždějících možná při pohledu na kříž napadne:

„Je nějaký Bůh?” A Ježíš z kříže odpovídá: “Jsem!”

Tomu, kdo vidí v Ježíši jen významnou postavu minulosti nebo jen legendu, odpovídá Ježíš z kříže:

„Já neříkám BYL JSEM. Říkám: JSEM.

Jsem s vašimi předky, kteří postavili tento kříž, jsem i s vámi, kteří jste se u něj zastavili. I vy můžete zakusit mou blízkost, když mi otevřete svá srdce. Jsem tu s vámi a pro vás.”

Text Mons. Jiřího Mikuláška

PS: Poznáte tento vlachobřezský kříž?

Musel jsem je vyprázdnit a spálit. Jakmile jsem začal na jednom konci a chtěl je na podlaze ničit, nemohl jsem uvolnit jedinou kartu. Zoufale jsem tahal kartu, ale jen jsem se přesvědčil, že je pevná jako ocel, když jsem se ji snažil roztrhnout. Rezignovaně a zcela bezmocný jsem soubor vrátil zpět.

Opřel jsem svou kloněnou hlavu o zeď a lítostivě jsme naříkal. A pak jsme to uviděl. Nudný titulek: “Lidé, se kterými jsem sdílel evangelium”. Rukojeť byla světlejší než u ostatních zásuvek, novější a téměř nepoužitá. Zatáhl jsem za rukojeť a malá zásuvka necelých 8 cm dlouhá mi vypadla do rukou. Karty bylo možno spočítat na prstech jedné ruky.

Pak přišly slzy a začal jsem brečet. Vzlykal jsem tak, že bolest ze žaludku mě celého roztrásla. Padl jsem na kolena a plakal. Plakal jsem hanbou, hanbou, která drtila vše. Řady zásuvek vířily v mých slzami zalitých očích. Nikdo nesmí nikdy ani vědět o tomto pokoji. Musím ho zamknout a klíč s chovat.

Když pak jsem si utřel oči, uviděl jsem Ho. Ne, prosím, ne Jeho! Ne tady! Ah, kohokoliv jiného, ale ne Ježíše! Bezmocně jsem se díval, jak otvírá soubory a čte karty. Nemohl jsem snést, abych viděl jeho reakce. Na okamžik jsme se Mu podíval do tváře a viděl smutek větší, než byl můj. Vypadalo to, že jde intuitivně k těm nejhorším zásuvkám. Proč musí číst každou? Nakonec se otočil a podíval se přes celý pokoj na mne. Díval se na mne a v Jeho očích byl soucit. Ale byl to soucit, který mě nerozzlobil. Sklonil jsem hlavu, zakryl si obličej rukama a znovu začal plakat. Přišel ke mně a položil mi ruku na rameno. Mohl toho říct mnoho, ale neřekl ani slovo. Jen semnou plakal. Potom vstal a šel zpět ke stěně se soubory. Začal z jedné strany, vyjmul soubor a začal každou kartu přes mé jméno podepisovat jménem svým.

“Ne!” křičel jsem a běžel k Němu. Všechno, co jsem byl schopen říct, když jsem Mu kartu bral, bylo: “Ne, ne”. Jeho podpis nemůže na těch kartách být! Ale byl tam, psaný červeně, tak hustý, tak tmavý, tak živý. Jméno Ježíšovo zakrylo moje. Bylo to psáno Jeho krví.

Jemně si vzal kartu zpět. Smutně se usmíval a opět začal podepisovat karty. Myslím, že nikdy nepochopím, jak to mohl udělat tak rychle, ale v dalším okamžiku to vypadalo, že ho slyším zavírat poslední soubor a vracet se ke mně. Položil mi ruku na rameno a řekl: “Je dokonáno.” Vstal jsem a On mě odváděl z pokoje. Ve dveřích žádný zámeček nebyl. Pouze v pokoji zůstaly ještě nenapsané karty.

Joshua Harris

POKOJ S KARTOTÉKOU

Ocitl jsem se v tom pokoji mezi bděním a sněním. Jedna stěna byla pokryta kartotékou ve skříňkách, jaké jsou užívány v knihovnách a v nichž je možno najít autora či předmět podle abecedního zařazení. Ale tyto soubory, od podlahy ke stropu zdánlivě nekonečné ve všech směrech, měly velmi různá označení. Přistoupil jsem blíž a první, co zaujalo mou pozornost byl titulek: "Lidi, které jsem měl rád". Otevřel jsem zásuvku a probíral se kartičkami. Ale rychle jsem ji zavřel, šokován tím, že jsem každé jméno znal.

A pak jsem si uvědomil, kde vlastně jsem. Ten mrtvý pokoj s malými soubory byl syrový katalogový systém mého života. Byla zde zapsána všechna má jednání v každém okamžiku, velká i malá, v detailech, se kterými se má paměť nemohla měřit. Pocit údivu a zvláštnosti spolu s hrůzou mne rozhýbal a já jsem začal náhodně otvírat zásuvky a prohlížet jejich obsah. Některé působily radost a příjemné vzpomínky, jiné pocit hanby a lítosti tak silné, že jsem se ohlédl, jestli mne nikdo nepozoruje.

Soubor nazvaný: "Přátelé" byl za tím, který byl označen: "Přátelé, které jsem oklamal". Označení byla v rozpětí od světských po zcela duchovní. "Knihy, které jsem četl", "Povzbuzení, které jsem dal", Žerty, kterým jsem se smál". Některé byly až rozjařené ve své přesnosti: "Co jsem ječel na své bratry". Jiným jsem se smát nemohl: "Co jsem udělal ve vzteku", "Co jsem si mumlal proti rodičům". Nevycházel jsem z údivu nad tím obsahem. Několikrát, méně než jsem čekal, jsem byl ohromen pouhým obsahem života, který jsem vedl. Bylo možné, abych měl čas během svých 20 roků napsat každou z těchto tisíců, či dokonce miliónů kartiček?

Ale každá karta tuto pravdu potvrzovala. Každá byla psána mým rukopisem, každá podepsána mým podpisem. Když jsem otevřel soubor: "Písně, kterým jsem naslouchal", zjistil jsem, že zásuvky rostou, aby se tam celý obsah vešel. Karty byly těsně u sebe a ještě po dvou třech metrech jsem nenašel konec souboru. Zavřel jsem to, ne snad kvůli hodnotě hudby, ale pro nesmírný rozsah času, který soubor představoval. Když jsem došel k souboru označeném: "Smyslné myšlenky", cítil jsem, jak mým tělem probíhá mrazení. Vytáhl jsem zásuvku jen na pár centimetrů, abych neviděl rozsah souboru a vyjmul kartu. Otřásl jsem se nad detailním obsahem. Bylo mi nanic při představě, že takové momenty byly zaznamenány.

Zmocnil se mě téměř zvířecí vztek. V mé mysli převládla jediná myšlenka: "Nikdo nesmí tyto karty vidět! Nikdo nesmí vůbec vidět tento pokoj! Musím to všechno zničit!" V bláznivé posedlosti jsem soubory vyhazoval. Už mě nezajímala jejich velikost.

STALO SE V NAŠICH FARNOSTECH

Putování Pražského Jezulátka po rodinách

V nedělních mši svatých – slyšíme díky našemu panu farárovi - povzbudivé vyprávění o podivuhodném působení Jezulátka v naší vlasti (historie, obrácení lidí, zázraky uzdravení nevyлéčitelně nemocných apod.) V současnosti soška malého Jezulátka putuje vždy po týdnu po rodinách (je možno se zapsat na seznam, který leží na stolku u obětních darů). Panna Maria nám říká dle svědectví vizi-onářů v Medžugorji: *v dnešním světě jsou nejvíce zlem ohroženy rodiny a nic tak nesjednotí rodinu jako pravidelná společná modlitba*. Pražské Jezulátko má své vlastní internetové stránky: www.pragjesu.info.cz, kde je možno se dozvědět mnoho dobrého a podnětného.

Farní časopis na internetových stránkách

Od ledna 2011 je na adrese: www.farnost-vlachovo-brezi.cz ke stažení farní časopis. Děkuje se panu Janu Steinbauerovi za odbornou pomoc při instalaci elektronické verze. Výhodou je kvalitnější obrazová část, kopírování, úprava fotografií...

Poděkování za náhradu okapů: kostel sv. Václava v Předslavicích

Farnost Předslavice je vděčna panu Pulzovi z Bavorova za rychlou a náhradu odcizených okapů. Díky tomu se také zabránilo škodě na fasádě kostela při oblevě před dvěma měsíci. Stejně dobrou práci odvedl tento dobrodinec i v minulosti na kostele Rozeslání dvanácti apoštolů v Dubu. Pán Bůh zaplať.

Nový hudební a pěvecký doprovod při nedělní mši svaté

Každou poslední neděli v daném měsíci můžeme v našem farním kostele slyšet nové seskupení hudebníků a zpěváků. Také jejich hudba a rytmické zpěvy přispívají k větší oslavě Boží. Patří jim za to naše velká vděčnost.

Velká pomoc při opravě špatné podlahy v kostele

Oprava 57 tis. pokryta z Vašich velkorysých darů (49 tis.) Pán Bůh zaplať!

Promítání filmu o životě sv. Faustyny

22. února 2011 uběhlo 80 let od zjevení obrazu milosrdného Ježíše sv. sestře Faustyně. Při této příležitosti byl ve Fontáně tento den promítnut film o životní pouti této velké mystičky 20. století.

Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdvíženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva paprsky: jeden červený a druhý světlý. Pán Ježíš řekl:

Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápísem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvláště v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.(DN 47,48)

Také dnes je aktuální povzdech Pána Ježíše:

Mé Srdce je přeplněno velikým milosrdenstvím k duším a zvláště k ubohým hříšníkům. Kéž by pochopily, že já jsem jejich nejlepší Otec, že pro ně z mého Srdce vytryskla Krev a Voda, jako ze zřídla přeplněného milosrdenstvím. Pro ně přebývám ve svatostánku, jako Král milosrdenství toužím obdarovat duše milostmi, ale nechtějí je přijmout.

Alespoň ty ke mně přicházej co nejčastěji a ber ty milosti, které oni nechtějí přijmout, a tím potěšíš mé Srdce.

Ach, jak je lhostejnost duší za tolik dobroty, za tolik důkazů lásky veliká, mé Srdce zakouší samý nevděk, zapomenutí od duší, které žijí ve světě;

na všechno mají čas, jenom nemají čas na to, aby přišly za mnou pro milosti. (Dn 367)

Pod křížem

Pane Ježíši,

klečím pod Tvým křížem a hledím na Tebe.

Přibili Tě na kříž, aby Tě potupili, zostudili.

Svlékli Tě ze šatů, přibili Tvé ruce a nohy a na hlavu Ti dali trnovou korunu, aby ukázali, že jsi bezmocný, poražený.

Pane Ježíši, očima víry vidím něco jiného,

vidím nekonečnou Lásku:

Tvé rozdrásané, zmučené nahé tělo –
do posledního kousičku jsi se obětoval za nás.

Tvé přibité rozprážené ruce –
vidím rozepjaté ruce, které objímají celý svět.

Tvá rozevřená náruč mne zve: “Chci tě přivínout na své srdce.
Čekám na tebe, stále připravený obejmout i tebe, až budeš chtít.”

Tvé probodnuté nohy –
nemohou chodit jako dřív, když jsi uzdravoval nemocné, křísil mrtvé,
vyháněl zlé duchy a konal zázraky.

Jsou přibité ke kříži.

Pane Ježíši, i dnes můžeš křísit mrtvé, uzdravovat nemocné a posedlé,
konat zázraky –

jen MY musíme přijít za Tebou.

Čekáš na kříži a zveš nás: “Pojďte ke mně!”...

Na hlavu Ti dali korunu z trní.

Podle ní s jistotou poznáme, že na kříži je náš Pán a Král a ne nějaký zločinec.

Takové je Tvé království –

nevejde do něj nikdo s korunou ze zlata a drahokamů,
ale ten, koho zdobí koruna ze skutků, které vykonal z lásky
a z obětí, které podstoupil z lásky...

Nakonec probodli Tvé Srdce jako jasný důkaz Tvé prohry, Tvé smrti.
Pane Ježíši, tolik nás miluješ, že kdybys neměl své ruce přibité na kříži,
sám bys vzal své Srdce do dlaní a daroval nám je.

Takhle to za Tebe musel učinit voják.

Čekáš na nás, Pane, s otevřenou náručí, s otevřeným Srdcem,
připravený zahrnout nás

svými milostmi, svou láskou a milosrdenstvím...

Čekáš tu již bezmála dva tisíce let,

čekáš tu mlčky na každého z nás.

Čekáš tu na mě...